

TUSIAD

Berlin

Almanya Basın
Değerlendirmesi

ALMANYA BASIN DEĞERLENDİRMESİ

TS-BER/2011/29

Nationalstolz statt EU-Beitritt

Die Türkei zeigt kaum noch Bereitschaft, die Bedingungen der EU zu erfüllen.

Die Presse
FREI SEIT 1848

Die Presse, 13.10.2011

Mit erhobenem Zeigefinger weist die EU ihre Aspiranten Jahr für Jahr auf jene Probleme und ungelösten Fragen hin, die einem Beitritt (noch) im Weg stehen.

Im Fall der Türkei ist das wichtigste Argument für den Quasi-Verhandlungsstopp der ungeklärte Zypern-Streit. Ankara ist nicht bereit, sich hier auch nur einen Millimeter zu bewegen. Die Ankündigung von Regierungschef Recep Tayyip Erdoğan, die Beziehungen zur EU während der zypriotischen Ratspräsidentschaft zu unterbrechen, schlug in Brüssel bereits wie eine Bombe ein. Zuletzt eskalierte der Streit aber vollends. Als Zypern mit Öl- und Gasbohrungen vor seiner Küste begann, entsandte Ankara ein Erkundungsschiff und stellte Ansprüche auf die Rohstoffe.

All dies zeigt deutlich: Der Beitrittswille der Türkei erlahmt zusehends. Seit Ausbruch des Arabischen Frühlings ist im Land ein neues Selbstbewusstsein als „Brückenbauer“ zwischen dem Westen und der islamischen Welt erwacht. Und als solcher will man sich wohl von Brüssel nichts sagen lassen.

AB KATILIMI YERİNE MİLLÎ GURUR

AB her yıl, üye adaylarının dikkatini katılımın önünde (hâlâ) bir engel teşkil eden sorunlara ve çözülmemiş meselelere açıklayıcı bir tavırla çekiyor.

Türkiye ile müzakerelerin tabiri caizse durdurulmasına en önemli gerekçe olarak açıklığa kavuşturulmamış Kıbrıs tartışması gösteriliyor. Ankara'nın bu konuda bir milimetre dahi kıpırdamaya niyeti yok. Hükûmet lideri Recep Tayyip Erdoğan'ın Kıbrıs'ın AB Dönem Başkanlığı süresince AB ile ilişkisini keseceğini açıklaması, Brüksel'de bomba etkisi yarattı. Fakat yaşanan tartışma, son dönemde tamamen kontrolden çıktı. Kıbrıs'ın kendi kıyısında petrol ve doğal gaz sondajına başlamasının ardından, Ankara bir araştırma gemisi yolladı ve yer altı kaynakları üzerinde hak talep etti.

Tüm bunlar Türkiye'nin katılım isteğinin gözle görülür bir şekilde azaldığını ortaya koyuyor. Arap baharının baş göstermesinden bu yana ülkeye, Batı ile İslam dünyası arasında "köprü kurucu" olarak yeni bir özgüven geldi. Bu konumdaki bir ülke olarak Türkiye belli ki Brüksel'den gelen hiçbir öneriyi dinlemek istemiyor.

Türkei und Israel kommen sich näher

DER TAGESSPIEGEL

Tagesspiegel, 14.11.2011

Das türkische Engagement im Fall Schalit nährt Hoffnungen auf ein Ende der Eiszeit mit Israel - noch im September wurde der israelische Botschafter aus seiner Botschaft in Ankara geworfen.

In seinen öffentlichen Äußerungen zählt der türkische Ministerpräsident Recep Tayyip Erdogan zu den schärfsten Kritikern Israels auf der internationalen Bühne. Erst in der vergangenen Woche bezeichnete er den jüdischen Staat als Bedrohung für den ganzen Nahen Osten. Hinter den Kulissen ist Erdogans Haltung aber offenbar wesentlich pragmatischer. Wie türkische und israelische Politiker bestätigen, engagierte sich Erdogan persönlich in den Verhandlungen für eine Freilassung des israelischen Soldaten Gilad Schalit. Nun regt sich die leise Hoffnung, dass der Fall ein Ende der Eiszeit zwischen Türkei und Israel einleiten könnte.

Vor fünf Jahren erregte Erdogans Regierung Aufsehen, als sie eine Delegation der vom Westen als Terrorgruppe eingestuften Hamas-Organisation nach deren Wahlsieg nach Ankara einlud. Erdogan äußerte erst vor wenigen Wochen den Wunsch, den von der Hamas regierten Gaza-Streifen zu besuchen. Auch die Hilfsorganisation IHH, die im Mai 2010 den von Israel angegriffenen Schiffskonvoi nach Gaza organisierte, unterhält gute Kontakte zur Hamas.

Seit Schalits Gefangennahme durch Hamas-Kämpfer 2006 nutzte die Türkei offenbar immer wieder ihre guten Verbindungen zu der radikalen Palästinenser-Organisation, um sich für die Freilassung des Mannes einzusetzen. Außenminister Ahmet Davutoglu erklärte jetzt, die Türkei sei in die Verhandlungen eingebunden gewesen und habe sich auch als Bote betätigt, etwa bei der Übermittlung von Informationen zu Schalits Gesundheitszustand. Bei allem Eigenlob beeilte sich Davutoglu gleichzeitig, den Ägyptern den Löwenanteil am Erfolg der Bemühungen zuzusprechen.

Erdogan soll erst vor wenigen Monaten versprochen haben, sich persönlich in den Fall einzuschalten, nachdem er einen Brief von Schalits Vater Noam erhalten hatte. Das Engagement Erdogans sei für ihn eine positive Überraschung gewesen, lobte der israelische Staatspräsident Schimon Peres. Die Türken hätten die Krise zwischen beiden Ländern hintangestellt und sich ganz auf den humanitären Fall Schalit konzentriert.

Lesen Sie auf der nächsten Seite was einer Versöhnung zwischen Türkei und Israel noch im Wege steht.

Der türkische Premier hat mehrfach betont, dass er nichts gegen die Israelis an sich hat, sondern nur etwas gegen die Regierung. Ankara verlangt eine Entschuldigung und Entschädigungszahlungen für den Tod von neun türkischen Aktivisten beim israelischen Angriff auf die Gaza-Flotte im vergangenen Jahr, doch Israel lehnt dies ab. Ohne Erfüllung dieser Vorbedingungen werde es keine Normalisierung der Beziehungen zwischen den früheren Partnern geben, sagt Erdogan. Im September warf die Türkei den israelischen Botschafter aus dem Land.

Das türkische Engagement im Fall Schalit sei eine „vertrauensbildende Maßnahme“ mit Blick auf Israel gewesen, sagte der Ankaraner Nahost-Experte Mehmet Sahin am

Donnerstag dem Tagesspiegel. Die Frage sei nun, wie die israelische Regierung reagieren werde. Im Kabinett Netanjahu gebe es einige Minister, die angesichts einer fortschreitenden Isolierung Israels in der Region für eine Normalisierung der Beziehungen mit Ankara einträten. Doch Hardliner wie Außenminister Avigdor Lieberman seien dagegen. Sahin verwies darauf, dass Israel kurz nach Bekanntgabe des Austausches von Schalit gegen 1027 palästinensische Häftlinge den Ägyptern eine Entschuldigung für den Tod von fünf ägyptischen Grenzsoldaten bei einer israelischen Operation im August angeboten habe. Ob nun eine Entschuldigung an die Türkei bevorstehe, sei aber ungewiss.

Fest steht, dass die Türkei weiter auf ihren Forderungen nach einer Entschuldigung und nach Entschädigungszahlungen an die Familien der getöteten Gaza-Aktivisten beharren dürfte. Der Fall Schalit könnte aber in Israel die Position jener Politiker stärken, die für die Erfüllung dieser Forderungen eintreten. Ankara sieht den Ball deshalb im Feld der Israelis und wartet ab. Auf die Möglichkeit angesprochen, dass Schalits Freilassung die Chancen auf eine Erholung der türkisch-israelischen Beziehungen erhöht haben könnte, erwiderte ein hochrangiger türkischer Diplomat: „Da müssen Sie die Israelis fragen.“

YÜKSEK DİPLOMASİ

--Türkiye'nin İsraili Asker Şalit Meselesindeki Angajmanı, İsrail ile Arasındaki Buzların Eriyebileceği Beklentilerine Neden Oluyor--

Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, halka açık konuşmalarında, uluslararası sahnede İsrail'i en sert eleştirenlerden biridir. Daha geçen haftalarda, Yahudi Devleti'ni Orta Doğu için bir tehdit olarak nitelendirmişti. Fakat perde arkasında Erdoğan'ın tutumu galiba çok daha pragmatik. Türk ve İsraili siyasetçilerin teyit ettiklerine göre Erdoğan, İsraili asker Gilat Şalit'in serbest bırakılması görüşmelerine şahsen angaje olmuştur. Şimdi bu konu, Türkiye ile İsrail arasındaki buzul döneminin sona erdirilebileceği umidini artırıyor.

Beş yıl önce Erdoğan hükûmetinin, Hamas üyelerinden oluşan bir heyeti Ankara'ya davet etmesi tepkiyle karşılanmıştı. Başbakan Erdoğan daha birkaç hafta önce, Hamas'ın yönetimi altındaki Gazze Şeridi'ni ziyaret etmeyi arzuladığını açıklamıştı. Aynı şekilde, 2010 Mayıs'ında İsrail saldırısına uğrayan Gazze filosunu organize eden yardım kuruluşu İHH'nin de Hamas ile iyi ilişkilerinin bulunduğu biliniyor.

Görünen o ki Gilat Şalit'in 2006 yılında Hamas savaşçıları tarafından tutuklanmasından beri Türkiye, bu askerin serbest bırakılmasını sağlamak için radikal Filistin örgütüyle iyi ilişkilerinden defalarca istifade etmiştir. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun son olarak yaptığı bir açıklamaya göre, Türkiye görüşmelerin içinde yer alıyor ve aracı olarak işlev görüyordu. Bakan Davutoğlu, her ne kadar kendi ülkesini övse de bu gayretlerde en büyük paya Mısır'ın sahip olduğunu belirtmekten de geri kalmamıştır.

Başbakan Erdoğan'ın Şalit'in babası Noam'dan aldığı bir mektup üzerine daha birkaç ay önce bu konuda şahsen aktif olma sözü verdiği söyleniyor. İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres, övgüde bulunarak Başbakan Erdoğan'ın bu konuya ilgi göstermesinin kendisi için olumlu bir sürpriz olduğunu ve Türklerin iki ülke arasındaki

krizi bir tarafa bırakarak tamamen insani bir durum olan Şalit olayına konsantre olduklarını söylüyor.

Türkiye Başbakanı, İsrail halkı ile değil sadece hükûmetle bir sorunu olduğunun defalarca altını çizmiştir. Ankara, İsrail'in geçen yıl Gazze filosuna saldırısı sonucu ölen 9 Türk eylemci için özür dilemesini ve tazminat ödemesini talep ediyor. Ancak İsrail bunu reddediyor. Başbakan Erdoğan ise, bu ön şartın yerine getirilmemesi halinde eski ortakların ilişkilerinde normalleşme yaşanmayacağını söylüyor. Türkiye, eylül ayında İsrail'in Ankara Büyükelçisini sınır dışı etmişti.

Ankaralı Yakın Doğu Uzmanı Mehmet Şahin, Tagesspiegel gazetesine perşembe günü yaptığı açıklamada, asker Şalit olayında Türkiye'nin angajmanının İsrail'e yönelik "bir güven telkini girişimi" olduğundan söz etti. Bu girişime yönelik İsrail hükûmetinin nasıl bir tepki göstereceği merak konusudur. Başbakan Netanyahu hükûmetinde yer alan bazı Bakanların, bölgede İsrail'in gittikçe izole olmasını dikkate almak suretiyle Ankara ile ilişkilerin normalleştirilmesinden yana oldukları biliniyor. Sertlik yanlısı Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman, bunlar arasında yer almıyor. Mehmet Şahin ayrıca Gilat Şalit adlı İsrailli esir askerin 1027 Filistinli mahkûmun serbest bırakılmasına karşılık olarak özgürlüğüne kavuşacak olmasının açıklanmasından kısa bir süre sonra, İsrail'in Mısır sınırında ağustos ayında bir askerî operasyon neticesinde hayatını kaybeden beş asker için özür dilemeyi teklif ettiğine dikkati çekti. İsrail Devleti'nin Türkiye'den de özür dileyip dilemeyeceği ise henüz bilinmiyor.

Türkiye'nin, İsrail'in özür dilemesine ve hayatlarını kaybeden Gazze eylemcilerinin ailelerine tazminat ödemesine ilişkin ısrarlarını sürdürmesi bekleniyor. Gilat Şalit takası, Türkiye'nin taleplerinin yerine getirilmesinden yana olan İsrailli siyasetçilerin ellerini güçlendirecektir. Bu nedenle topun artık İsrail tarafında olduğunu düşünen Ankara, beklemeye geçmiştir.

Turks in Germany - from employee to employer

DW-WORLD.DE
DEUTSCHE WELLE

Deutsche Welle, 31.10.2011

In the 50 years of mass Turkish immigration to Germany, Turks have founded almost 80,000 companies in Germany. But, for many of them, the road to success has been long and difficult.

When Turkish immigrants came to Germany as guest workers in the 1970s, many began opening grocery stores or working in markets or as greengrocers.

At that time, according to Holger Floeting from the German Institute of Urban Affairs, their primary market was mostly fellow Turkish immigrants. "When their businesses started out, they naturally mostly catered for the needs of fellow immigrants," says Floeting.

The Turkish retailers offered goods which were difficult to find in Germany, he adds.

Needs must

In the early 1970s, around 600,000 ethnic Turks lived in Germany. The number of self-employed Turkish immigrants stood at about 3,000. In the 1980s, however, this figure reached 22,000.

But in the years after that, the unemployment rate, especially among semi-skilled and unskilled workers, rose. Particularly badly hit were foreign citizens - including the Turkish population. Many saw self-employment as a way out of joblessness.

According to Bahattin Kaya, a member of the Turkish-German Chamber of Industry and Commerce (TD-IHK), the Turks had to overcome many problems on the road to self-employment.

The immigration law at the time proved to be the biggest obstacle. It dictated that Turks were not permitted to work as independent traders. "Back then, many people of Turkish origin operated businesses under a German registered name," says Kaya.

German customers

Nowadays migrants who have a permanent residence permit for Germany can be self-employed without the need for a German business associate. On the homepage of the Ministry of Economics and Technology's website, information is available in Turkish for those who wish to start their own business.

The Turkish-German Employers' Associations also offers a consultancy service in various cities across Germany.

According to recent statistics, the number of self-employed businessmen and women of Turkish origin has reached around 80,000. They employ an additional 400,000 people. Floeting, a specialist in Turkish companies in Germany, says that the target market of many of these companies now also includes German consumers. Indeed the image that many people had of self-employed Turkish immigrants has now changed. Yet on first glance this is not immediately clear.

"When you look closely at the name plates in front of the offices of doctors, lawyers and advertising agents you can see the types of jobs which are being offered to people in the service industry, yet this isn't evident just walking around on the street. Often the large companies [run by ethnic Turks] are just overlooked," says Floeting regretfully.

Success in service industries

According to TD-IHK President Rainhardt Freiherr von Baron Leoprechting Turkish immigrants in the service sector have been the most successful.

"If you visit a Turkish tradesman at 9 p.m. because you have forgotten something, you are not greeted with a long face but with someone who is pleased that someone is enquiring about his merchandise," he says.

Turkish immigrants make up the majority of entrepreneurs with an immigrant background and it is estimated that the number will continue to rise over the next few years.

Small and medium businesses operated by the Turks are largely worth more than just their economic value, says Floeting. "They are committed to the communities where their companies are active. They serve a great function by supporting integration."

In many cases integration is reliant on the job market, he argues. "By creating jobs and employing people they are making integration possible."